

Pál Dániel Levente

Ballada a hosszú hajú lányról

Egy hajszálynira volt attól, hogy.

Szép dús hajkoronát örökölt,
a régi fotókon csodálta felmenői
földig-derékig-vállig-arccsontig
érő tengerárnyi hajzuhatagát –
egyik fölé védelmező
ernyőként borult,
másik gyöngé szívet
köpenyként takarta,
egyik szégyenét
copfjaiba fonta,
másik szerelme fölött
volt a titkot őrző sátor,
másik könnyeinek lett
a fogolytábor –
mikor mit adott
a történelem vagy a ház,
mikor mit vett el
a politika vagy a gyász.

Az ő hajába is,
ahogy belekapott a szél,
szállt a magasba,
mint a szőlőből
felijesztett seregélyek.

Egy hajszálynira volt attól, hogy.

Ahogy szép szerelme kérte,
az olyan ellenállhatatlan volt,
úgy tudott ilyenkor nézni,
mint egy gyermek,
ki anyja ölébe
visszakívánkozik –
s ő ment a fodrászhoz,
és rövidebbre igazította frizuráját,
így még jobban is áll,
forgolódott a tükör előtt aztán.

És szerelmük virágba fakadt.

És ahogy szép szerelme kérte,
az olyan ellenállhatatlan volt,
úgy tudott ilyenkor nézni,
tekintete volt a simogatás,
meglágyult az ellenérv,
felgyorsult a szívdobogás –
s ő ment a fodrászhoz,
és rövidebbre igazította frizuráját,
így még jobban is áll,
forgolódott a tükör előtt aztán.

Egy hajszálnyira volt attól, hogy.

És szerelmük-szenvedélyük,
mint nyári viharban
a gyümölcsfák lombja,
úgy lobogott.

És ahogy szép szerelme kérte,
az olyan ellenállhatatlan volt,
úgy tudott ilyenkor nézni,
mint ahogy szarvas figyeli

árnyas folyóparton
mit sem sejtő nősténye
fodrozódó tükörképét –
s ő ment a fodrászhoz,
és rövidebbre igazította frizuráját,
így még jobban is áll,
forgolódott a tükör előtt aztán.

De a gyümölcsfákat alámosta
az egyre többször megáradó
hirtelen harag és indulat,
a féltékenységben nincs
semmi természetfeletti,
hiába érezzük néha azt.

És ahogy szép szerelme kérte,
az olyan ellenállhatatlan volt,
úgy tudott ilyenkor nézni,
mint ahogy éhes vércse lesi
az udvaron bukdácsoló csibét –
s ő ment a fodrászhoz,
és rövidebbre igazította frizuráját,
így még jobban is áll,
forgolódott a tükör előtt aztán.

Ha gyanakodott, vagy
csak úgy rossz kedve volt,
a pohár után nyúlt, vagy
a pohár nyúlt őutána –
nagy hangulatot, dúsan
burjánzó természetet örökölt,
a családi fotókon valahogy
mindig feltűnt egy üveg,
a földön, derékmagasságban,
áldomásra tartva,

vagy épp csak a szájhoz
emelve, az alja –
mikor hogy fogadták, amit
a történelem vagy a ház,
mikor hogy fogadták, amit
a politika vagy a gyász.

És az ő kedve is, ahogy
felkapta vagy épp leejtette a szél,
keringett a szőlőtőkék között,
mint a kereplő éneke
a seregélyek után.

Szép szerelmem, kérlek,
menj el fodrászhoz,
nyírj a hajadból,
öledbe hajtom fejem –

Szép szerelmem, kérlek,
menj el fodrászhoz,
nyírj a hajadból,
simogat a szemem –

Szép szerelmem, kérlek,
menj el fodrászhoz,
nyírj a hajadból,
űz tekintetem –

Szép szerelmem, kérlek,
menj el fodrászhoz,
nyírj a hajadból,
csillapítsd a kedvem –

S ő ment a fodrászhoz,
és rövidebbre igazítottatta frizuráját,

így még jobban is áll,
forgolódott a tükör előtt aztán,
és ő is jobban szereti.

És ő is jobban szeret,
ha kedvére teszek.

És ha így szeret, akkor így szeret.

ef ZÁMBÓ ISTVÁN: Szerelmes telefon – 2000-2023

